

18.05.2023 r.

NFZ-BP.5202.50.2023

2023.148687.BAST

T. M. Sp. z o.o.

Decyzja nr 39/2023/BP

Prezesa

Narodowego Funduszu Zdrowia

Na podstawie 109a ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2022 r. poz. 2561, z późn. zm.), (zwanej dalej: „ustawą o świadczeniach”), oraz art. 34 ust. 5 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz. U. 2023 r. poz. 221) (zwanej dalej: „Prawem przedsiębiorców”), po rozpatrzeniu wniosku złożonego przez T. M. Sp. z o.o. w, o wydanie interpretacji indywidualnej w zakresie podlegania ubezpieczeniu zdrowotnemu,

uznają za nieprawidłowe stanowisko Wnioskodawcy dotyczące niepodlegania obowiązkowemu ubezpieczeniu zdrowotnemu wspólników spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, pełniących jednocześnie funkcję członków zarządu, z tytułu otrzymywanego wynagrodzenia w zamian za wykonywanie na rzecz spółki powtarzających się świadczeń niepieniężnych sprowadzające się do prowadzenia spraw spółki i reprezentowania jej na zewnątrz, do których zastosowanie znajduje art. 201 § 1 i 3 Kodeksu spółek handlowych, lub sprowadzające się do podejmowania przez wspólników czynności, do których zastosowanie mają przepisy Kodeksu cywilnego dotyczące zlecenia.

Uzasadnienie

W dniu 4 maja 2023 r. do Prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia (zwanego dalej: „Prezesem NFZ”) wpłynął wniosek (datowany na dzień 28 kwietnia 2023 r.) o wydanie interpretacji indywidualnej (zwany dalej: „wnioskiem”) złożony przez T. M. Sp. z o.o. w (KRS:)

(zwaną dalej: „Spółką”). Z opisu stanu faktycznego zawartego we wniosku Spółki wynika, że Wnioskodawca prowadzi działalność na terenie RP w zakresie organizowania turystyki. W ramach prowadzonej działalności gospodarczej Spółka świadczy m.in. usługi związane z organizowaniem jednodniowych wycieczek w Polsce, jak i za granicą. Wspólnikami Spółki są dwie osoby fizyczne, posiadające miejsce zamieszkania na terytorium RP. Wspólnicy Spółki pełnią jednocześnie funkcje w zarządzie Spółki. Zarząd Spółki będzie proponował zmianę umowy Spółki oraz zobowiązanie obecnych wspólników Spółki do świadczenia na rzecz Spółki powtarzających się świadczeń niepieniężnych na podstawie art. 176 ustawy z 15 września 2000 r. Kodeks spółek handlowych (k.s.h.). Obowiązek powtarzających się świadczeń niepieniężnych będzie dotyczyć imiennie wskazanych w umowie Spółki wspólników. W skład powtarzających się świadczeń mogą wchodzić - między innymi - następujące czynności:

a) przeprowadzanie szkoleń wewnętrznych dla wskazanych przez Spółkę pracowników Spółki, nie więcej niż sześć razy w danym roku kalendarzowym, z jednego z następujących zakresów:

- obsługa klienta indywidualnego oraz biznesowego,
- sprzedaż stacjonarna,
- sprzedaż on-line,
- podstawy rachunkowości oraz obsługi programu Microsoft Excel,
- marketing usług i towarów.

b) tworzenie nie więcej niż trzy razy w danym roku kalendarzowym nowych podstron na istniejących już stronach internetowych Spółki;

c) dokonywanie nie więcej niż trzy w miesiącu kalendarzowym optymalizacji funkcjonalności istniejących już stron internetowych Spółki,

d) tworzenie trzy razy w danym miesiącu kalendarzowym materiałów marketingowych i reklamowych dla Spółki;

e) obsługa sprzedażowa klientów Spółki (grup powyżej 10 osób), dwa razy w miesiącu kalendarzowym.

f) raz na trzy miesiące tworzenie raportów z efektywności pracy świadczonej przez poszczególnych pracowników Spółki;

g) organizacja raz na kwartał roku kalendarzowego imprez integracyjnych dla pracowników Spółki;

h) wykonywanie corocznego badania stanu technicznego pojazdów Spółki;

i) wystawienie każdego miesiąca maksimum 100 faktur VAT za usługi realizowane przez Spółkę w terminie do 10 dnia miesiąca.

Powyższe czynności zwane dalej: "PŚN" mają być świadczone przez wspólników Spółki osobiście, okresowo (czynności powtarzalne) - w ustalonych samodzielnie przez wspólników dniach, miesiącach lub tygodniach, w zależności od ustalonego zakresu i potrzeb Spółki. Wykonywane czynności nie będą wykonywane: pod kierownictwem Spółki, w miejscu wyznaczonym przez Spółkę oraz w dokładnym czasie wyznaczonym przez Spółkę. Zasady wykonywania czynności zostaną określone wprost w umowie Spółki, gdzie zostaną wskazane okresy świadczenia oraz zakres i rodzaj czynności. Wspólnicy Spółki nie będą zatrudnieni w Spółce do wykonywania PŚN w żadnym charakterze, w tym na podstawie umowy o pracę, umowy o dzieło czy umowy zlecenia. Umowa Spółki nie będzie określać sposobu wykonywania czynności, a jedynie zakres i rodzaj wykonywanych czynności. Umowa nie będzie określać także dokładnego czasu wykonywania czynności (przedziału godzinowego), a jedynie określenie poszczególnych okresów tych świadczeń. Nikt nie będzie miał uprawnień do instruowania wspólnika odnośnie sposobu wykonywania czynności. Wspólnik nie będzie posiadał ustalonych "godzin pracy"; "czasu przerw"; "urlopów". Wspólnik będzie miał określone wyłącznie okresy, w których ma nastąpić wykonywanie poszczególnych czynności. W zakresie organizacji wykonywania czynności, wspólnik będzie posiadał swobodę ograniczoną jedynie koniecznością ich wykonywania w określonych w umowie Spółki okresach. Wspólnik zobowiązany do powtarzających się świadczeń niepieniężnych będzie zobowiązany do dokumentowania ich wykonania i przedstawienia sprawozdania z ich wykonania.

Wynagrodzenie dla poszczególnych wspólników za PŚN zostanie określone w jednym z następujących wariantów:

- 1) w stałej miesięcznej wysokości, przy czym wysokość tego wynagrodzenia zostanie ustalona w oparciu o zakres usług oraz czasu niezbędnego do ich świadczenia,
- 2) wedle stawki godzinowej za świadczone usługi, przy czym wspólnik będzie miał obowiązek do świadczenia usług w zakresie nie mniejszym niż wskazany w umowie Spółki.

W przypadku, gdyby wspólnikowi przysługiwało wynagrodzenie ryczałtowe oraz w danym miesiącu wspólnik nie świadczył usług w pełnym zakresie, wynikającym z umowy Spółki, czy to z uwagi na sytuacje losowe, czy też inne przyczyny uniemożliwiające mu świadczenie usług, wynagrodzenie wspólnika zostanie stosunkowo obniżone. Wysokość wynagrodzenia zostanie ustalona w oparciu o zakres świadczeń oraz ich częstotliwość, biorąc pod uwagę także takie

czynniki, jak otoczenie rynkowe, czynniki makroekonomiczne czy wiedza, doświadczenie oraz unikalne umiejętności poszczególnych wspólników.

W świetle tak przedstawionego stanu faktycznego, dotyczącego zdarzenia przyszłego, Spółka postawiła następujące pytanie: Czy wspólnik otrzymujący wynagrodzenie z tytułu powtarzających się świadczeń niepieniężnych (o których mowa w art. 176 k.s.h.), wykonywanych na podstawie Umowy Spółki podlega obowiązkowi ubezpieczenia zdrowotnego. W ocenie Spółki wynagrodzenie otrzymywane przez wspólnika Spółki z tytułu powtarzających się świadczeń niepieniężnych nie stanowi obowiązkowego tytułu do odprowadzania składek na ubezpieczenie zdrowotne.

W ocenie Prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia stanowisko Spółki należało uznać za nieprawidłowe.

Powtarzające się świadczenia niepieniężne to zobowiązania, które mogą być realizowane przez wspólników w toku zwykłego prowadzenia działalności przez spółkę – zwłaszcza w toku prowadzenia przez nią działalności gospodarczej, a więc w stosunku zewnętrznym (m.in.: Sołtysiński, A. Szajkowski, A. Szumański, M. Tarska, A. Herbet, Kodeks spółek handlowych. Komentarz. T. II, Wyd. 3, Warszawa 2014). Ponadto celem przepisu art. 176 k.s.h. jest ochrona interesów spółki w sytuacji nałożenia na wspólników dodatkowych obowiązków, obok wniesienia wkładów, oraz stworzenie stałych powiązań gospodarczych pomiędzy spółką a wspólnikami.

Instytucja powtarzających się świadczeń niepieniężnych służy z jednej strony zapewnieniu pozyskiwania na korzystnych warunkach przez spółkę niezbędnych dla funkcjonowania spółki np. surowców lub towarów, z drugiej strony zapewnia wspólnikom względnie stały popyt na własne wyroby bądź usługi (m.in.: A. Herbet, w: Sołtysiński, System pr.pryw., t. 17A, 2015, s. 479, Nb 166). W celu skutecznego ustanowienia instytucji opisanej w art. 176 § 1 k.s.h., strony umowy spółki powinny oznaczyć co najmniej rodzaj i zakres świadczeń. Pod pojęciem rodzaju należy rozumieć przedmiot świadczenia. Drugim obligatoryjnym elementem zobowiązania wspólnika pozostaje jego zakres, przez co rozumie się rozmiar i okres świadczenia (w znaczeniu częstotliwość). Zgodnie z brzmieniem normy ustanowionej w art. 176 k.s.h., świadczenie powinno mieć charakter powtarzalny – okresowy. Tego kryterium nie spełniają zobowiązania jednorazowe, ciągłe ani stałe (tak np.: Z. Jara (red.), Kodeks spółek handlowych. Komentarz. Wyd. 3, Warszawa 2020).

Odwołując się natomiast do historycznej genezy tej instytucji, należy wskazać, że celem, dla którego ustanowiono instytucję powtarzających się świadczeń niepieniężnych było zaspokojenie potrzeb gospodarczych akcyjnej spółki cukrowej, poprzez nałożenie na akcjonariuszy – plantatorów buraków cukrowych, dodatkowych obowiązków, obok wniesienia wkładów, dostaw buraków cukrowych, w zamian za materiał siewny, nawozy oraz z góry ustaloną cenę. Chodziło o stworzenie [w sytuacji braku uregulowań umów dostawy, jak w art. 605 i n. ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. (Dz. U z 2022 r. poz. 1360, z późn.zm – zwanej dalej „k.c.”) bądź kontraktacji], stałych powiązań gospodarczych, które miały na celu korzystne pozyskiwanie (z plantacji położonych w najbliższej okolicy cukrowni, ze względu na koszty transportu), (dobrego) surowca (materiał siewny, nawozy i doradztwo od cukrowni), a przede wszystkim uniemożliwienie wypowiedzenia umowy lub wystąpienia ze spółki.

Przydatność regulacji dotyczących powtarzalnych świadczeń niepieniężnych według art. 176 k.s.h. aktualnie wydaje się wątpliwa. Poza ewentualną przydatnością dla kooperacji gospodarczej między spółką z ograniczoną odpowiedzialnością a jej wspólnikami w zakresie produkcji rolnej (roślinnej, zwierzęcej i sadowniczej), oraz leśnej, praktyczniej jest uregulować owe kwestie w umowach cywilnoprawnych, np. sprzedaży, a zwłaszcza dostawy lub kontraktacji. Stosunki takiego rodzaju są ponadto charakterystyczne raczej dla spółdzielni pracy, aniżeli dla spółki kapitałowej. Podawane w literaturze przedmiotu przykłady (dostarczanie spółce surowców lub prefabrykatów, udostępnianie spółce maszyn i urządzeń, w tym środków transportu, pomieszczeń handlowych, świadczenie doradztwa), potwierdzają raczej tezę o „schyłkowym” znaczeniu tej instytucji dla ukształtowania dodatkowych obowiązków wspólników wobec spółki kapitałowej. Inne instytucje prawa spółek, np. inne obowiązki w rozumieniu art. 159 k.s.h., dodatkowe świadczenia (obowiązki) na rzecz spółki (art. 174 § 5 k.s.h.), a zwłaszcza umowy cywilnoprawne (w tym również ustawowe regulacje umowy dostawy, art. 605 i n. k.c. bądź kontraktacji, art. 613 i n. k.c.), są elastyczniejszym i sprawniejszym instrumentem tworzenia stałych powiązań gospodarczych pomiędzy spółką a wspólnikami niż dopuszczalne formy obowiązku powtarzających się świadczeń niepieniężnych (Kodeks spółek handlowych. Komentarz red. Zbigniew Jara, rok 2022).

W związku z powyższym, wskazane przez Przedsiębiorcę świadczenia niepieniężne nie prowadzą w istocie do osiągnięcia celu wskazanego uregulowaniem, tj. do powstania stałego powiązania gospodarczego pomiędzy wspólnikami a Spółką, a sprowadzają się w sposób

faktyczny do wykonywania w sposób stały czynności noszących cechy świadczenia usług na rzecz Spółki w celu prowadzenia przez nią działalności gospodarczej.

Na zasadzie art. 3 k.s.h., przez umowę spółki handlowej wspólnicy albo akcjonariusze zobowiązują się dążyć do osiągnięcia wspólnego celu przez wniesienie wkładów oraz, jeżeli umowa albo statut spółki tak stanowi, przez współdziałanie w inny określony sposób. W świetle art. 151 § 3 k.s.h., wspólnicy są zobowiązani jedynie do świadczeń określonych w umowie spółki. Na podstawie art. 159 k.s.h., jeżeli wspólnikowi mają być przyznane szczególne korzyści lub jeżeli na wspólników mają być nałożone, oprócz wniesienia wkładów na pokrycie udziałów, inne obowiązki wobec spółki, należy to pod rygorem bezskuteczności wobec spółki dokładnie określić w umowie spółki.

Stosownie do art. 201 § 1 i 3 k.s.h., zarząd prowadzi sprawy spółki i reprezentuje spółkę, a w jego skład mogą być powołane osoby spośród wspólników lub spoza ich grona. Jak wynika przy tym z art. 204 § 1 k.s.h., prawo członka zarządu do prowadzenia spraw spółki i jej reprezentowania dotyczy wszystkich czynności sądowych i pozasądowych spółki. Z mocy ustawy sprawy spółki prowadzi zarząd, do którego należy również reprezentowanie spółki. Instytucją odmienną pozostaje zobowiązanie do powtarzających się świadczeń niepieniężnych. Zgodnie ze stanowiskiem doktryny i orzecznictwa, przepis art. 176 k.s.h. obok obligatoryjnego obowiązku wspólników do wniesienia wkładów na pokrycie objętych udziałów, stanowi jeden z fakultatywnych obowiązków wspólników, znajdujących swoje źródło w umowie spółki, a zarazem odstępstwo od ustawowego ograniczenia świadczeń wspólników na rzecz spółki (art. 151 § 3 i art. 3 k.s.h.). Umowa spółki natomiast kreuje stosunek cywilnoprawny i jest umową cywilnoprawną, zawierającą cechy szczególne, właściwe dla regulacji prawa handlowego, tj. tworzy stosunek obligacyjny o charakterze konsensualnym, odpłatnym, przysparzającym oraz kauzalnym.

Odnosząc powyższe wyjaśnienia do wskazanych przez Przedsiębiorcę we wniosku rodzajów świadczeń należy wskazać, że dotyczą one sfery jej wewnętrznych stosunków jako korporacji, a nie relacji zewnętrznych. Co więcej z „Informacji odpowiadającej odpisowi aktualnemu z Rejestru Przedsiębiorców” (aktualnemu na dzień wydania decyzji) wynika wprost, że jedyni wspólnicy Spółki pełnią jednocześnie funkcję członków zarządu spółki. Czynności wskazane przez Przedsiębiorcę opisane jako powtarzające się świadczenia niepieniężne sprowadzają się de facto do bieżącego, stałego prowadzenia spraw spółki, które to działania wpisują się w dyspozycję normy zawartej w art. 201 § 1 k.s.h. Mając na uwadze powyższe, wymienione

przez Przedsiębiorcę czynności takie jak m.in. prowadzenie szkoleń dla pracowników spółki, tworzenie raportów z efektywności pracy świadczonej przez poszczególnych pracowników spółki; organizacja imprez integracyjnych dla pracowników spółki; wykonywanie corocznego badania stanu technicznego pojazdów spółki; wystawianie faktur VAT za usługi realizowane przez spółkę, to nic innego jak czynności mieszczące się z mocy ustawy w kompetencjach zarządu. Tym samym, z uwagi na pełnione przez wspólników funkcje członków zarządu, należy przyjąć, iż wymienione czynności winny być realizowane i rozliczane przez wspólników, w ramach powierzonej im roli członków zarządu.

W doktrynie prawa handlowego przyjmuje się, że „pojęcie prowadzenia spraw spółki należy rozumieć wszelkie sprawy spółki zarówno w sferze czysto wewnętrznej, jak i dotyczące funkcjonowania spółki na zewnątrz, mające wymiar uprzedni w stosunku do czynności reprezentacyjnych (słusznie podkreśla to A. Szajkowski, Prawo spółek, s. 290) (...) Sprawami z zakresu prowadzenia spółki są wszelkie czynności o charakterze prawnym i faktycznym zmierzające do realizacji celu spółki w ramach przedmiotu jej działalności (przedmiot działalności nie ogranicza jednak zakresu spraw spółki, jakie może prowadzić zarząd), w tym podejmowanie działań nadzwyczajnych, jeśli zajdzie taka potrzeba. Należy tu wymienić np. organizowanie działalności gospodarczej, podejmowanie decyzji i innych działań w stosunku wewnętrznym dotyczących zarządzania majątkiem spółki, podejmowanie działalności inwestycyjnej, uruchamianie działalności produkcyjnej, handlowej, usługowej, uzyskanie kredytu czy pożyczki, nabór i zwalnianie personelu, administrowanie sprawami spółki, zwoływanie zgromadzeń, składanie wniosków do sądu rejestrowego” (vide Kodeks spółek handlowych. Komentarz, Bieniak Pabis, 2022, wyd. 8, art. 208 k.s.h.).

Zatem wspólnicy spółki pozostają uprawnieni do zasiadania w zarządzie, z którego tytułu przyjmują na siebie ww. obowiązki oraz zwyczajowo nabywają uprawnienie do wynagrodzenia za czynności wykonywane w ramach pełnionej przez nich funkcji. Ponadto użyte w czasie teraźniejszym sformułowanie "prowadzi sprawy spółki" uzasadnia tezę, że czynności te mają charakter permanentny czyli ciągły. W związku z powyższym prowadzenie spraw Spółki przez zarząd ma charakter ciągły.

Tym samym, przedmiotem stosunku prawnego opisanego w analizowanym stanie faktycznym pozostaje świadczenie o charakterze ciągłym, które nie mieści się w hipotezie normy ustanowionej w art. 176 k.s.h. Zgodnie z brzmieniem normy ustanowionej w art. 176 k.s.h., świadczenie powinno mieć charakter powtarzalny, a zatem periodyczny. Tego kryterium nie

spełniają zobowiązania jednorazowe, ciągłe ani stałe (tak np.: Z. Jara (red.), Kodeks spółek handlowych. Komentarz. Wyd. 3, Warszawa 2020). Każdy ze wspólników zobowiązany jest bowiem do realizowania typowych czynności związanych z prowadzeniem spraw spółki. Zakres wymienionych przez Spółkę czynności oraz sposób ich wykonywania świadczy o tym, że jest to zobowiązanie do stałego, bieżącego wykonywania wskazanych czynności. W odróżnieniu od świadczeń periodycznych (okresowych), w przypadku świadczeń ciągłych czas jest wyznacznikiem rozmiaru świadczenia.

Świadczenie ciągłe polega na określonym, stałym zachowaniu się dłużnika przez czas trwania stosunku zobowiązaniowego. Upływ czasu zostaje tym samym wpisany w konstrukcję świadczenia, a w konsekwencji w konstrukcję stosunku zobowiązaniowego. Zachowanie dłużnika w zasadzie sprowadza się więc do spełniania świadczenia, które ma następować wraz z upływem czasu. Potwierdza to stałe i bieżące wykonywanie wskazanych zadań, a przez to pracę o charakterze ciągłym. Do uznania świadczenia za ciągłe wystarcza, jeżeli składa się ono z pewnych powtarzających się stale, następujących po sobie psychofizycznych aktów dłużnika, które – mimo że oddzielone w czasie – tworzą razem funkcjonalną całość. Miernikiem tej całości jest czas, a interes wierzyciela jest zaspokajany właśnie dlatego, że odpowiednie zachowanie się dłużnika trwa w czasie (T. Dybowski [w:] K. Osajda (red.) Prawo zobowiązań – część ogólna. System Prawa Prywatnego tom 5, Warszawa 2020, Wydanie 3).

W kontekście powyższych uwag należy przyjąć, że opisany przez Przedsiębiorcę we wniosku stosunek prawny łączący wspólników ze Spółką, nie mieści się w hipotezie normy prawnej art. 176 k.s.h. a wypełnia dyspozycję normy wynikającej z art. 201 § 1 k.s.h. Wspólnicy – członkowie zarządu Spółki, jak wynika z treści wniosku – mają realizować świadczenia polegające de facto na prowadzeniu spraw Spółki. Oznacza to, że są to bez wątpienia świadczenia o charakterze ciągłym, stojące w sprzeczności z naturą instytucji opisanej art. 176 k.s.h. Tym samym przyjąć należy, że w przypadku gdy powołany na tę funkcję członek zarządu otrzymuje wynagrodzenie, wypełniają one przesłanki tytułu do objęcia ubezpieczeniem zdrowotnym, o jakim mowa w art. 66 ust. 1 pkt 35a ustawy o świadczeniach.

Niezależnie od powyższego, w sytuacji w której Przedsiębiorca nie wszystkie czynności traktuje jako prowadzenie spraw spółki, relacje zachodzące pomiędzy wspólnikami a spółką należy kwalifikować jako sui generis umowę wzajemną, do której należy odpowiednio (nie wprost) stosować przepisy Kodeksu cywilnego, zgodnie z art. 2 k.s.h.

Wskazane przez Przedsiębiorcę we wniosku rodzaje czynności charakteryzują się, jak zostało to wskazane, ciągłością ich wykonywania w celu zapewnienia prowadzenia przez Spółkę działalności gospodarczej, co z kolei pozwala uznać, że ich natura odpowiada przedmiotowi umowy o świadczenie usług. Jak wynika z art. 750 k.c. do umów o świadczenie usług, które nie są uregulowane innymi przepisami, stosuje się odpowiednio przepisy o zleceniu. Przepisy dotyczące umowy zlecenia mają zatem zastosowanie w każdym przypadku, gdy przedmiotem czynności prawnej są usługi, które nie są wyczerpująco uregulowane innymi przepisami. Jak podkreśla się w doktrynie: „(...) Kwalifikacji w ramach art. 750 k.c. podlegają zarówno te umowy, których przedmiotem jest jednorazowe świadczenie usług, cykliczne świadczenie usług, jak również umowy o stałe świadczenie usług. Nie ma znaczenia, czy mamy do czynienia ze świadczeniem jednorazowym, czy z ciągłym.” (M. Gutowski (red.), Kodeks cywilny. Tom III. Komentarz. Art. 627–1088. Wyd. 3, Warszawa 2022). W świetle orzecznictwa, jak wskazuje Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 5 grudnia 2013 r. sygn. akt V CSK 30/13: „(...) Przepis art. 750 k.c. dotyczy, co do zasady, takich umów o świadczenie usług, których przedmiotem jest dokonywanie czynności faktycznych lub czynności faktycznych i prawnych.”

Zatem w przypadku braku kwalifikacji przez Przedsiębiorcę wszystkich wskazanych we wniosku świadczeń jako czynności z zakresu prowadzenia spraw spółki, świadczenia te należy traktować jako usługi w rozumieniu art. 750 k.c. do których to znajduje zastosowanie art. 66 ust. 1 pkt 1 lit. e ustawy o świadczeniach. Zgodnie z jego treścią: „obowiązkowi ubezpieczenia zdrowotnego podlegają osoby spełniające warunki do objęcia ubezpieczeniami społecznymi lub ubezpieczeniem społecznym rolników, które są osobami wykonującymi pracę na podstawie umowy agencyjnej lub umowy zlecenia albo innej umowy o świadczenie usług, do której stosuje się przepisy Kodeksu cywilnego dotyczące zlecenia lub osobami z nimi współpracującymi”. Z kolei zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. 2022 r. poz. 1009) obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym podlegają, z zastrzeżeniem art. 8 i 9, (które w przedmiotowej sprawie nie mają zastosowania) osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są osobami wykonującymi pracę na podstawie umowy agencyjnej lub umowy zlecenia albo innej umowy o świadczenie usług, do której zgodnie z Kodeksem cywilnym stosuje się przepisy dotyczące zlecenia, zwanymi dalej "zleceniobiorcami", oraz osobami z nimi współpracującymi, z zastrzeżeniem ust. 4 (Osoby określone w ust. 1 pkt 4 nie podlegają obowiązkowo

ubezpieceniom emerytalnemu i rentowym, jeżeli są uczniami szkół ponadpodstawowych lub studentami, do ukończenia 26 lat).

Oznacza to zatem, że zgodnie z wolą ustawodawcy tytułem do objęcia ubezpieczeniem zdrowotnym nie są wyłącznie umowy zlecenia sensu stricto, ale wszystkie umowy, do których zastosowanie mają przepisy dotyczące zlecenia. Tym samym na gruncie art. 66 ust. 1 pkt 1 lit. e ustawy o świadczeniach, tytułem do objęcia obowiązkowym ubezpieczeniem zdrowotnym nie jest zatem wyłącznie umowa zlecenia albo umowa świadczenia usług, ale każda umowa, do której zastosowanie mają przepisy o zleceniu.

W kontekście powyższego stanowisko Przedsiębiorcy, przedstawione we wniosku o wydanie interpretacji indywidualnej należy uznać za nieprawidłowe.

Pouczenie

Od niniejszej decyzji stronie przysługuje:

- 1) na podstawie art. 34 ust. 5 Prawa przedsiębiorców w zw. z art. 127 § 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r.- Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. 2023 r. poz. 775), zwanej dalej „k.p.a.” prawo wniesienia do Prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia, w terminie 14 dni od dnia otrzymania decyzji, wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, albo
- 2) na podstawie art. 127a k.p.a., w zw. z art. 127 § 3 k.p.a., prawo zrzeczenia się prawa wniesienia do Prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy. Oświadczenie o zrzeczeniu należy złożyć do Prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia w terminie 14 dni od dnia otrzymania decyzji. Z dniem doręczenia Prezesowi Narodowego Funduszu Zdrowia oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do wniesienia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, decyzja staje się ostateczna i prawomocna, albo
- 3) na podstawie art. 52 § 3, art. 53 § 1 i art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2023 r. poz. 259) prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, z pominięciem wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy.

Skargę wnosi się za pośrednictwem Prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia ul. Rakowiecka 26/30, 02-528 Warszawa, w terminie trzydziestu dni od dnia doręczenia rozstrzygnięcia. Na podstawie art. 214, art. 219 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. o postępowaniu przed sądami administracyjnymi oraz na podstawie § 2 ust. 6 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu

w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2021 r. poz. 535) strona jest zobowiązana uiścić wpis stały od skargi w wysokości 200 złotych. Na podstawie art. 243 ustawy o postępowaniu przed sądami administracyjnymi strona, która spełnia ku temu przesłanki, może ubiegać się o przyznanie prawa pomocy.